

Đức Chúa Trời Chiến Đấu cho Chúng Ta

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Sáng thế Ký 15:16; Lê-vi Ký 18:24–30; 2 Ti-mô-thê 4:1, 8; Xuất Ê-díp-tô Ký 23:28–30; Phục truyền Luật lệ Ký 20:10, 15–18; Ê-sai 9:6.

CÂU GỐC: “Qua một lượt thì Giô-suê bắt các vua này và chiếm lấy xứ họ, bởi vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên chinh chiến cho Y-sơ-ra-ên” (Giô-suê 10:42).

Sách Giô-suê có một số hình ảnh gây bối rối. Chiến tranh thiêng liêng hoặc thánh đưa ra nhiều câu hỏi nghiêm trọng rằng một nhóm người được Đức Chúa Trời giao nhiệm vụ tiêu diệt một nhóm khác.

Vấn đề chiến tranh thiêng liêng trong Cựu Ước gây đầy thách thức. Trong Cựu Ước, Đức Chúa Trời xuất hiện như là Chúa tối cao của vũ trụ; do đó, mọi điều xảy ra, bề nào cũng phải liên quan đến ý muốn trực tiếp hoặc gián tiếp của Ngài. Vì vậy, không làm sao tránh được câu hỏi: "Sao Chúa có thể cho phép những điều như vậy xảy ra?" Tuần trước, chúng ta thấy rằng chính Đức Chúa Trời đã tham gia vào một cuộc xung đột vĩ đại hơn nhiều so với bất kỳ trận chiến nào trong lịch sử nhân loại, một trận chiến ảnh hưởng đến mọi khía cạnh của đời sống chúng ta. Và chỉ dưới ánh sáng của cuộc xung đột này, chúng ta mới có thể hiểu được trọn vẹn các biến cố xảy ra trong cả lịch sử Kinh Thánh cũng như lịch sử thế tục.

Tuần này, chúng ta tiếp tục khám phá sự phức tạp của các cuộc chiến tranh được Chúa chấp thuận, những hạn chế và điều kiện của chiến tranh thiêng liêng, viễn tượng cuối cùng về hòa bình do các tiên tri Cựu Ước đưa ra và những hàm ý thuộc linh của những cuộc chiến ấy.

*Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 1 tháng 11.

Tội Ác của Dân Ca-Na-An

Đọc Sáng thế Ký 15:16, Lê-vi Ký 18:24–30, Phục truyền Luật lệ Ký 18:9–14 và E-xơ-ra 9:11. Những câu Kinh Thánh này cho chúng ta biết gì về kế hoạch lớn hơn của Đức Chúa Trời khi ban đất Ca-na-an cho người Y-sơ-ra-ên?

Chúng ta cần nhìn xa hơn sách Giô-suê để hiểu đầy đủ hơn về tội ác của các dân tộc sinh sống tại Ca-na-an. Họ có những tập tục ghê tởm như cúng hiến trẻ con, bói toán, phù thủy, ma thuật, chiêu hồn và cầu vong linh (*Phục truyền 18:9–12*).

Các văn bản cổ đại được khám phá đã cung cấp thêm nhiều hiểu biết về tôn giáo và xã hội Ca-na-an, và chứng tỏ rằng sự lên án nền văn hóa này là dễ hiểu và hợp lý theo các tiêu chuẩn đạo đức của Cựu Ước.

Tôn giáo của người Ca-na-an tin rằng các hiện tượng tự nhiên, việc đảm bảo khả năng sinh sản, được kiểm soát bởi mối quan hệ tình dục giữa các vị thần nam, thần nữ của họ. Vì vậy, họ hình dung chuyện tình dục của các vị thần dựa theo hành vi tình dục của mình. Họ tham gia vào các nghi lễ tình dục để kích động các vị thần nam nữ làm theo như vậy. Điều này dẫn đến việc thành lập nghề mại dâm "thánh", gồm có cả nam lẫn nữ mại dâm tham gia vào các nghi lễ dâm loạn. Đối với dân cư Ca-na-an, tất cả đó đều là một phần trong các nghi lễ tôn giáo của riêng họ!

Một quốc gia không thể vươn lên một nền tảng đạo đức cao hơn nền tảng đạo đức của các vị thần mà người dân tôn thờ. Không có gì phải ngạc nhiên, khi các nghi lễ tôn giáo của người Ca-na-an bao gồm cả việc hiến tế trẻ con, điều mà Kinh Thánh đã đặc biệt cảnh cáo chống lại.

Tài liệu khảo cổ đã xác nhận rằng dân Ca-na-an thường xuyên hiến tế những đứa con đầu lòng của mình cho các vị thần—thật ra là những con quỷ—mà họ tôn thờ. Những bộ xương nhỏ bị nghiền nát được tìm thấy trong những chiếc bình lớn có khắc lời cầu nguyện, chứng tỏ tôn giáo suy đồi của họ và số phận thảm thương của trẻ con.

Do đó, việc hủy diệt người Ca-na-an không phải là một ý nghĩ chợt nảy ra, hay xuất hiện sau khi Đức Chúa Trời quyết định trao vùng đất Ca-na-an cho Y-sơ-ra-ên. Dân cư Ca-na-an được ban cho một thời gian ân huệ, một thời gian có thêm sự thương xót, trong đó họ có cơ hội tìm hiểu Đức Chúa Trời và bản chất Ngài qua lời chứng của các tộc trưởng sống giữa họ. Nhưng rõ ràng họ đã phung phí cơ hội ấy, và tiếp tục những hành vi ghê tởm cho đến khi Đức Giê-hô-va cuối cùng phải chấm dứt họ.

Vị Thẩm Phán Tối Cao

Đọc Sáng thế Ký 18:25; Thi thiên 7:11; Thi thiên 50:6, Thi thiên 82:1; Thi thiên 96:10, và 2 Ti-mô-thê 4:1, 8. Những câu Kinh Thánh này nói gì về bản tính đạo đức của Đức Chúa Trời? Vai trò của Đức Chúa Trời như vị thẩm phán của vũ trụ, giúp chúng ta hiểu thế nào về cuộc thánh chiến?

Sự thánh khiết của bản tính Đức Chúa Trời có nghĩa là Ngài không thể dung thứ tội lỗi. Ngài kiên nhẫn. Tuy nhiên, tội lỗi phải gặt hái hậu quả cuối cùng của nó, đó là sự chết (*Rô-ma 6:23*). Đức Giê-hô-va đã tuyên chiến với tội lỗi, bất kể tội lỗi ở đâu, dù là giữa vòng Y-sơ-ra-ên hay giữa dân Ca-na-an. Y-sơ-ra-ên không trở nên thánh hóa bởi tham gia vào các cuộc thánh chiến cũng như các dân tộc khác (*Phục truyền 9:4, 5; Phục truyền 12:29, 30*), ngay cả khi họ trở thành phương tiện cho sự phán xét của Đức Giê-hô-va trên dân tộc được Ngài chọn. Khác với những dân tộc Cận Đông khác thời xưa, dân Y-sơ-ra-ên đã trải qua sự đảo ngược của thánh chiến, khi Đức Chúa Trời không chiến đấu cho họ mà chống lại họ, và khi Ngài cho phép kẻ thù áp bức họ (*so sánh với Giô-suê 7*).

Toàn bộ khái niệm về thánh chiến chỉ có thể được hiểu dưới ánh sáng của những hoạt động của Đức Chúa Trời như là thẩm phán. Trái ngược với các cuộc chiến tranh để quốc để bành trướng, rất phổ biến trong thế giới cổ đại, (và cả trong thế giới của chúng ta ngày nay), các cuộc chiến tranh của Y-sơ-ra-ên không nhằm mục đích đạt vinh quang cho chính họ, mà là để thiết lập công lý và hòa bình của Đức Chúa Trời trên đất. Vì vậy, để thực sự hiểu được ý nghĩa của thánh chiến, chúng ta cần nắm chắc khái niệm về sự cai trị và thẩm quyền của Đức Chúa Trời.

Đức Giê-hô-va như một chiến sĩ, là Đấng, với tư cách là thẩm phán, cam kết thực hiện, ổn định và duy trì luật pháp, những điều phản chiếu bản tính của Ngài. Hình ảnh Đức Chúa Trời như chiến sĩ, tương tự như hình ảnh thẩm phán và vua, quả quyết rằng, Ngài sẽ không mãi mãi dung thứ cho sự nổi loạn chống lại trật tự Ngài đã thiết lập. Do đó, người ta có thể khẳng định rằng mục tiêu của Chúa không bao giờ là chiến tranh, hay chiến thắng, mà là tái lập công lý và hòa bình. Cuối cùng, việc phán xét và tiến hành chiến tranh, hoặc thực thi công lý, chúng là như nhau, nếu Đức Chúa Trời là chủ thể của các hành động.

Suy gẫm về Đức Chúa Trời như một vị thẩm phán công chính, Đấng không thể bị mua chuộc hoặc thiên vị. Làm sao một Đức Chúa Trời, Đấng sẽ không dung thứ mãi mãi tội lỗi, sự áp bức, nỗi đau khổ của người vô tội, và sự bóc lột người cô thế, lại là một phần không tách được của phúc âm?

Tước Quyền hay Tiêu Diệt?

So sánh Xuất Ê-díp-tô Ký 23:28–30; Xuất Ê-díp-tô Ký 33:2; Xuất Ê-díp-tô Ký 34:11, Dân số Ký 33:52, và Phục truyền Luật lệ Ký 7:20 với Xuất Ê-díp-tô Ký 34:13; Phục truyền Luật lệ Ký 7:5; Phục truyền Luật lệ Ký 9:3; Phục truyền Luật lệ Ký 12:2, 3; và Phục truyền Luật lệ Ký 31:3, 4. Những câu Kinh Thánh này tiết lộ điều gì về mục đích của cuộc chinh phục và mức độ của sự hủy diệt?

Mục đích nguyên thủy của Đức Chúa Trời đối với người Ca-na-an không phải là hủy diệt mà là tước quyền sở hữu. Những lần Y-sơ-ra-ên phải tham chiến thường được mô tả với những cụm từ có nghĩa tước quyền, trục xuất hay phân tán cư dân của miền Đất Hứa. Nhóm cụm từ thứ hai diễn tả sự hủy diệt (do Y-sơ-ra-ên chủ động) ám chỉ đến sự huỷ diệt các vật vô tri, chẳng hạn như các vật dụng thờ cúng ngoại giáo và các dụng cụ dành cho sự tàn phá. Rõ ràng những nơi cúng bái ngoại giáo và các bàn thờ chính là trung tâm của tôn giáo Ca-na-an.

Chiến tranh thánh chủ yếu hướng về nền văn hóa và xã hội thối nát của Ca-na-an. Để tránh bị ô uế, Y-sơ-ra-ên phải tiêu diệt tất cả các yếu tố truyền bá sự bại hoại. Dầu vậy, tất cả cư dân Ca-na-an và những ai, trên căn bản cá nhân, công nhận quyền tối cao của Đức Chúa Trời trước cuộc chinh phục, hoặc thậm chí trong cuộc chinh phục, đều có thể được thoát khỏi sự hủy diệt bằng cách nhập cư (*Giô-suê 2:9–14; so sánh với Các Quan Xét 1:24–26*). Phần duy nhất của dân Ca-na-an phải chịu sự hủy diệt là những người rút lui vào các thành kiên cố, ngoan cố tiếp tục nổi loạn chống lại kế hoạch của Đức Chúa Trời dành cho người Y-sơ-ra-ên và trở nên cứng lòng (*Giô-suê 11:19, 20*).

Tuy nhiên, điều này đưa ra câu hỏi: nếu mục đích ban đầu của việc chinh phục Ca-na-an là để đuổi cư dân của vùng đất này chứ không phải để tiêu diệt họ, tại sao Y-sơ-ra-ên lại phải giết nhiều người như vậy?

Các văn bản Kinh Thánh liên quan đến cuộc chinh phục Ca-na-an cho thấy mục đích ban đầu của cuộc chinh phục là làm phân tán dân số Ca-na-an. Tuy nhiên, phần lớn người Ca-na-an, giống như Pha-ra-ôn của Ai Cập, lòng họ đã trở nên chai đá và như vậy, họ gắn bó với văn hóa, đến độ nếu phải hủy diệt văn hóa của họ, cũng có nghĩa là họ cũng bị tiêu diệt chung.

Những phần tử nào trong bản tính và thói quen của chúng ta cần phải được búng nhổ và huỷ diệt?

Sự Tự Do Lựa Chọn

Đọc Phục truyền Luật lệ Ký 20:10, 15–18; Phục truyền Luật lệ Ký 13:12–18; và Giô-suê 10:40. Qui luật chiến tranh và phương sách chống lại một thị trấn sùng bái thần tượng ở Y-sơ-ra-ên, như đã diễn tả, giúp chúng ta hiểu được thế nào về những hạn chế của việc hủy diệt hoàn toàn trong chiến tranh mà người Y-sơ-ra-ên tham gia?

Một lần nữa, kể từ khi tội lỗi xuất hiện trên thế gian, không có sự trung lập: một người hoặc là với Chúa hoặc chống lại Ngài. Một bên dẫn đến sự sống, sự sống vĩnh cửu, và bên kia dẫn đến sự chết, sự chết đời đời. Sự diệt trừ hoàn toàn một dân tộc trong chiến tranh cần được hiểu theo góc nhìn của cuộc xung đột giữa Đức Chúa Trời với các thế lực tà ác trong vũ trụ, nơi mà bản tính và danh dự Ngài bị đe dọa.

Sự diệt trừ tận gốc mô tả sự phán xét công chính của Đức Chúa Trời đối với tội lỗi và điều ác. Chúa đã đặc biệt giao phó việc thi hành một phần sự phán xét của Ngài cho quốc gia được Ngài chọn, Y-sơ-ra-ên thuở xưa. Việc hủy diệt nằm dưới sự kiểm soát chặt chẽ của Ngài, giới hạn trong một giai đoạn lịch sử nhất định (giai đoạn chinh phục) và một khu vực địa lý được xác định rõ ràng (Ca-na-an thuở xưa). Như chúng ta đã thấy trong bài học hôm qua, những người thuộc dưới lệnh cấm hủy diệt cứ liên tục nổi loạn chống lại và thách thức mục đích của Đức Chúa Trời và chẳng bao giờ ăn năn. Do đó, quyết định Chúa hủy diệt họ không phải là độc đoán hay mang tính cách chủ nghĩa dân tộc.

Hơn nữa, Y-sơ-ra-ên cũng sẽ nhận được sự đối xử tương tự nếu họ quyết định đi theo lối sống giống như người Ca-na-an (*so sánh với Phục truyền 13*). Mặc dầu việc phân chia phe ở bên nào trong cuộc chiến tranh thiêng liêng xem giống như tiền định (người Y-sơ-ra-ên sẽ thừa hưởng đất đai và người Ca-na-an sẽ bị tiêu diệt), con người vẫn có khả năng di chuyển từ bên này sang bên kia, như chúng ta thấy trong trường hợp của Ra-háp, A-can và người Ghi-bê-ôn.

Loài người không được bảo vệ hoặc bị cấm đoán cách tùy tiện. Những người được hưởng lợi từ mối quan hệ với Đức Giê-hô-va có thể mất đi đặc quyền của mình vì sự ương ngạnh hay chống đối của họ, nhưng những người chịu lệnh cấm đoán có thể phục tùng thẩm quyền của Đức Giê-hô-va và được sống.

Ý nghĩa thuộc linh của việc dân Ca-na-an thách thức Đức Chúa Trời trong bối cảnh ngày nay của chúng ta là gì? Hậu quả của sự tự do lựa chọn đối với cá nhân chúng ta là gì?

Hoàng Tử của Hoà Bình

Các đoạn Kinh Thánh sau đây mô tả thế nào về tương lai mà Đức Chúa Trời đã hình dung cho dân sự Ngài? Ê-sai 9:6, Ê-sai 11:1-5, Ê-sai 60:17, Ô-sê 2:18, Mi-chê 4:3.

Mặc dù điểm chính của bài học tuần này là về các cuộc chiến tranh do Đức Chúa Trời truyền lệnh và hỗ trợ trong Cựu Ước, nhưng chúng ta cũng cần đề cập đến sự hiện diện của một chủ đề quan trọng khác trong các lời tiên tri của Cựu Ước: ảnh tượng tương lai về kỷ nguyên hoà bình của Đấng Mê-si. Đấng Mê-si được mô tả là “Chúa Bình An” (Ê-sai 9:6). Ngài sẽ thiết lập một vương quốc được cai trị bởi hòa bình, nơi sư tử và chiên con sẽ cùng gặm cỏ (Ê-sai 11:1-8), nơi không có sự hủy diệt hay đau đớn (Ê-sai 11:9), và nơi hòa bình sẽ cai trị (Ê-sai 60:17) và chảy như một dòng sông (Ê-sai 66:12).

Đọc 2 Các Vua 6:16-23. Câu chuyện này cho chúng ta những hiểu biết sâu sắc nào về mục đích sâu xa hơn của Đức Chúa Trời đối với dân Ngài và nhân loại?

Theo sáng kiến của Ê-li-sê, quân đội Sy-ri được đãi tiệc lớn ăn uống trước khi họ được tha về. Thay vì tàn sát họ (2 Các Vua 6:22), Ê-li-sê đã cho họ thấy lý tưởng tối cao, hòa bình, vốn luôn là mong muốn của Đức Chúa Trời đối với dân Ngài. Chúng ta cũng chú ý rằng Ê-li-sê hoàn toàn nhận thức được sự vượt trội của đội quân vô hình bao quanh kẻ thù (2 Các Vua 6:17). Mặc dù sự tham gia của Đức Chúa Trời trong cuộc xung đột vũ trụ cũng ảnh hưởng đến hành tinh của chúng ta, mục tiêu cuối cùng của sự cứu chuộc không phải là một sự xung đột bất tận, hay khiến kẻ thù mãi mãi bị áp bức, mà là đạt được hoà bình vĩnh cửu. Vì bạo lực sinh ra bạo lực (Ma-thi-ơ 26:52), hòa bình sinh ra hòa bình. Câu chuyện kết thúc với lời tuyên bố rằng "Từ đó về sau, những toán quân Sy-ri không còn loán đến địa phận Y-sơ-ra-ên nữa" (2 Các Vua 6:23).

Bởi theo gương Đức Chúa Giê-su, chúng ta có thể trở thành những người mang lại hoà bình. Trong đời sống của bạn hiện tại, bất kỳ xung đột nào bạn phải đối mặt, bạn có thể trở thành người mang lại hoà bình hay xung khắc?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Sự Sụp Đổ của Giê-ri-cô” tr. 491–493, trong *Patriarchs and Prophets*.

Cũng như mọi điều trong Kinh Thánh, biết ngữ cảnh và bối cảnh là điều rất quan trọng. Như chúng ta đã thấy, sự xung đột vũ trụ và hình ảnh Đức Chúa Trời như Đấng phán xét là cốt lõi để hiểu về những cuộc chiến chống lại người Ca-na-an.

“Đức Chúa Trời chậm giận. Ngài đã ban cho các quốc gia gian ác một thời gian thử thách để họ có thể nhận biết Ngài và bản tính Ngài. Theo ánh sáng được ban cho, họ bị lên án vì đã từ chối tiếp nhận ánh sáng và chọn con đường riêng của mình thay vì con đường của Chúa. Đức Chúa Trời đã đưa ra lý do tại sao Ngài không ngay lập tức đánh đuổi người Ca-na-an. Tội lỗi của người A-mô-rít chưa đầy. Tội lỗi dần dần đưa họ đến điểm mà sự kiên nhẫn của Chúa không còn có thể được thực hiện nữa và họ sẽ bị tiêu diệt. Sự báo thù của Đức Chúa Trời sẽ được trì hoãn cho đến một mức độ khi tội lỗi của họ đã tràn đầy. Mọi quốc gia đều có thời gian thử luyện. Những kẻ xem thường luật pháp của Đức Chúa Trời sẽ tiến từ mức độ gian ác này sang mức độ gian ác khác. Con cái sẽ thừa hưởng tinh thần phản nghịch của cha mẹ và còn làm tồi tệ hơn cha mẹ cho đến khi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời giáng xuống chúng. Hình phạt không hề nhẹ hơn tuy đã được trì hoãn.”— Ellen G. White, Bình luận, *The SDA Bible Commentary*, tập 2, tr. 1005.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Thảo luận về những hệ quả của việc Đức Chúa Trời là Đấng phán xét của chúng ta, cũng như là Thẩm phán Tối cao của vũ trụ. Theo bạn, tại sao việc Đức Chúa Trời là Đấng phán xét lại là nền tảng cho phúc âm và cho sự cứu rỗi của chúng ta?
2. Trường hợp của người Ca-na-an cho thấy sự kiên nhẫn và công lý của Đức Chúa Trời ra sao? Làm thế nào chúng ta có thể phản chiếu bản tính của Đức Chúa Trời trong cách chúng ta đối xử với người đồng loại?
3. Hãy nghĩ về bản chất căn bản của sự tự do ý chí. Tại sao bạn nghĩ rằng Đức Chúa Trời tôn trọng quyền tự do lựa chọn của chúng ta? Tình yêu và quyền tự do lựa chọn liên quan với nhau như thế nào?
4. Cựu Ước chứa nhiều câu chuyện về chiến tranh và xung đột, nhưng cuối cùng, nó dự báo viễn cảnh hòa bình. Cơ Đốc nhân nên đóng vai trò gì trong việc thiết lập hòa bình trong môi trường của họ?